

ДУХОВНИ РАЗМИСЛИ

„И тъй рувимците, гадците и половината от Манасиевото племе се върнаха и заминаха от израильтяните от Сило, което е в Ханаанската земя, за да отидат в Галаадската земя... в Ханаанската земя... И когато израильтяните чува това, цялото общество израильтяни се събра в Сило, за да отидат да воюват против тях.“ (Исус Навин 22:9-12)

Подозираха братята си в предателство. „Не е ли така, щом издигат друг олтар?!“ Обвиниха ги, че са възстанали против Господа, и решиха да воюват. Добре че проявиха малко благоразумие и изпратиха парламентъори... Чува едно, впоследствие разбраха друго - това не било жертвен олтар, а олтар за свидетелство - паметник за поколенията. Едно достойно за похвала дело, а как изглеждаше! Без вина - виновен...

Сергей ГЕНОВ

РАЗЛИЧИЯТА

“И докато Петър още размисляше за видението, Духът му рече: “Ето, трима човеци те търсят. Стани, слез, та иди с тях и никак не се съмнявай, защото Аз съм ги изпратил” (Деяния 10:19, 20).

Съмнявам ли се в своите братя и сестри? В какво ги подозирам, какво мисля за тях? Важно ли е? ДА, защото отношението ми към тях зависи от начина ми на мислене. А мисленото се оформя от толкова много неща! Бързо си съставяме мнение за човек въз основа на неговото държание, външен вид, образование, разбирането му за истината, диетата и работата, материалното му положение. Въз основа на мнението на някой авторитет за него, как се справя със задълженията си...

Извинявайте, но това е едно повърхностно възприемане на личността. Защото изпитанията за едного не са изпитания за друго, задълженията - леки за някои, са много тежки за други. Няма и двама души, чийто житейски опит да е еднакъв във всяко отношение. Различията в мненията са неизбежни. В историята с Исус Навин имаше един олтар, но вижданията за него бяха две, различни, при това бяха напълно искрено и спонтанно изражения.

Решението на проблем от такъв характер се състои в това, да се отнасяме едни към други приемливо и толерантно, да не прибързваме с оценките си и да не се поддаваме на емоции.

Исус приемаше хората такава, каквито са. Нима Той осъди жената, хваната в прелюбодеяние (Йоан 8 гл.)? Как погледна на разбойника на кръста (Лука 22 гл.)? Угаси ли искрицата на надежда у бащата, който бе изгубил вяра, че беснуемият му син ще бъде излекуван (Марк 9 гл.)?

Да приема човека отсреща не означава, че приемам неговите действия или позиция за правилни. Това означава да покажа своето положително, топло отношение към него, независимо от погрешната му или греховна постъпка. Означава да го погледна със съчувствие, да се отнеса към него милостиво, а не жлъчно и злобно. Безце-

Били ли сте наранени от коментари и клюки по ваш адрес? Сплетничили ли са и интригантствали ли са хора, за които не сте и предполагали, че толкова ви „обичат“... Ако сте преживели нещо подобно, то тогава знаете как са се чувствали гадците и рувимците.

Възможно ли е съвсем искрено да обвиняваме невинни хора? Чули сме нещо, видели сме - и бързаем да осъдим... назрява конфликт, напрежението расте. Дори сред хора, движени от най-достойни побуди. Ако в историята за Исус Навин гадците и рувимците бяха отговорили със същия дух, какъв щеше да бъде резултатът?!

Ще се спрем на три основни причини, пораждащи недоверие, и на това, как да го преодолеем.

ремонност и арогантност са недопустими за Божиите деца. Не е ли по-добре, когато се сблъскаме с различно мнение, да проясняваме в ява мислите си, вместо по дозрение? Отделен е въпросът кое мнение е правилно. Необходимо е да дискутираме като интелегентни, цивилизовани хора, като Божи синове и дъщери. Бог зачита мнението на своя народ, дори когато

Подозрение в ПРЕДАТЕЛСТВО

то не е най-доброто възможно (виж 1 Царе 8:7, 22).

“Затова приемайте се един друг, както и Христос ви прие, за Божията слава.” (Римл. 15:7)

Уважаеми читатели, Исус прояви ли милост към вас? Прие ли ви такива, каквито сте? Тогава имаме ли право да откажем да приемем човека до себе си? Бог е, Който ще го преобрази - и него, и нас, ако Му позволим. Но победата му над греха не трябва да бъде условие за приемане.

СЕНКИТЕ НА МИНАЛОТО

“Какво е това престъпление, което извършихте против израилевия Бог... като сте си издигнали олтар, за да отстъпите днес от Господа? Малко ли беше за нас съгрешението относно Фегора, от което и до днес не сме се очистили, макар че поради него стана язва в Господне общество...” (Исус Навин 22:16, 17)

Исус Навин и водачите помнеха не само пок-

лонението на Ваал Фегор (Числа 25 гл.), но и бунта на Корей, Датан и Авирон, Мариям и Аарон (Числа 12, 16 гл.) и поведението на множеството през всичките четиридесет години в пустинята.

Колко лесно могат да се спуснат “сенките на миналото”. Хвърлят пред нас тъмното си очертание - миналите грешки, болки и разочарования...

Сенките на миналото могат да те накарат да станеш дребнав и заядлив. Започваш да понасяш трудно всичко, което не ти харесва. Все по-рядко вършиш нещата от сърце, с ентузиазъм. Накрая се скриваш в “черупката” си или се затваряш в “лагера си”... Това е единият вариант.

При другия е налице бунт. Първо таен, а след време явен. Бунт, насочен срещу ред, дисциплина, служители, организация... А това означава и бунт срещу Бога и Словото Му, колкото и да не ни се иска да го признаем. Дори и да се изживяваме като пророци или мъченици на вярата.

Има ли и трети вариант? “Благодарение Богу, има избавление чрез Исус Христос, нашия Господ!” (Римл. 7:25)

Вместо да оставя разочарованието и подозрението да ограбват и занаят вярата, надеждата, любовта и радостта ми от спасението, защо да не погледна към Христос? Ако членовете на семейството, ако хората в църквата или обществото са те разочаровали, Исус направил ли го е? Защо тогава Му се сърдиш? Той затова дойде на тази земя, за да реши нерешимото и да те научи как да побеждаваш тъгата, болката и недоверието. И при Него огорченията в живота не бяха спестени. Сенките на миналото хвърляха мрачната си сянка и върху Неговия живот. Какви велики планове имаше Той за Своя народ, а колко много беше наранен от него - до смърт!

Как Христос преодоля тази криза? Чрез вяра и пълно упование в Небесния Баща. Той познаваше характера Му.

“Чрез вяра се остави в ръцете на Този, на кого то винаги с радост бе послушен. Чрез вяра стана Победител” - казва Е. Уайт.

А ние приемаме ли с доверие това, което Божието провидение допуска в живота ни? Познаваме ли характера на Отца, разбираме ли добре волята Му за всеки момент от живота си? Преди ли сме напълно сърдечни си? Само тогава ще получим щедро от Божията любов и прощение, за

да прогоним трайно сенките на миналото.

Има ли в живота ти непрости неща? Прощението не може да върне миналото назад. Но ние трябва да простим именно защото не можем да забравим. Иначе желанието за отмъщение и омраза ще те направи зъл и хаплив, а накрая може да те отдели окончателно от Бога.

ПРОБЛЕМИТЕ НА НАСТОЯЩЕТО

“Варнава беше на мнение да вземе с него Йоана, на-

Ерусалим (Деян. 13:13). По-късно обаче той отново се посвети - решително и искрено. Но Павел е категоричен - такъв съработник ще донесе само вреда на делото. Варнава е щедър на доверие и подкрепа. Възниква разпра и апостолите се разделят. Времето е безпристрастен арбитър. Годици по-късно Павел пише от затвора: “... Вземи Марко и го доведи със себе си, защото ми е полезен в службата” (2 Тим. 4:11).

Ако две страни с противоположни мнения се хванат здраво да работят за спасението на другите, времето ще покаже “кой крив, кой прав”, но няма да се стигне до загуба на хора и доверие. Ще се печелят души и приятелство за вечността. Искат се само желание и себеотрицание, общи цели и служене.

Същото е и днес в църквата. Когато една църква не работи на Божията нива, не мисионира, задължително работи на нивата на лукавия. Как? Чрез интриги, фарисейщина, законничество, клюки... “Ами ако нямам доверие на човека, с когото трябва да работя?” - би запитал някой. Избери си друг, по примера на Павел. Но защо да пречиш на брата си да работи?

Възможно е хората около теб да не са искрени и честни. Възможно е думите им да са верни, но мотивите - нечестни. Но спасителното дело не е човешко, а Божие. Апостол Павел поддържаше другите проповедници, макар че го нараняваха. Подиграваха се с него, но той гледаше единствено към Христос.

РЕШЕНИЕТО НА ПРОБЛЕМА

1. Да помоля Господ да преобрази мен по образа на Христос. Най-малкото - за да погледна всички и всички през Божиите очи (Филип. 1:19, 20).

2. Когато виждам, че някой прави грешка, и чувствам отговорност да му кажа това, което мисля, нека първо да погледна себе си (Мат. 7:1-5).

3. Да не забравям, че моята преценка е несъвършена.

Продължава на стр.4

Сергей Генев е роден през 1960 г. След като през април 1991 г. се ражда Вярата му в Бога, три години по-късно той се присъединява заедно с останалите реформатори, в обществото на които е кръстен, към ЦАСД - Враца. Поканен е за проповедник и приема поканата през 1995 г., като пътят му започва от София. Там работи малко повече от година, четири години практикува в Айдемир, пет години във Видин, а от девет месеца е назначен в Бургас. Женен е и със съпругата му Дарина имат две деца - Ирина и Александър.